

Kiss Dominika

Foglyok

– Már ennyi az idő? – mondtam halkán magamban, mikor rápillantottam karccal teli karórámra. Pontosan este hetet mutatott. Sietnem kell, azzal neki is vágtam a majdnem félórás utamnak a buszpályaudvarhoz. December van. Hideg és piros volt az arcom a szélből. Pontosan 26 perc múlva megérkeztem úticélmhoz. A buszvég nagyon veszélyes, ugyanis ilyenkor jelenik meg a sok perverz öregember, akik csak arra várnak, hogy lecsapjanak áldozatukra. Így éreztem magam én is ott abban a pillanatban, amikor egyszerre meg is jelent egy idősebb férfi, jobbra tőlem, 10 méterrel odébb. Mint egy szegény eltévedt bárány az ordas farkas mellett. Tükön ülve, remegő lábakkal vártam a buszomat, s talán utoljára visszagondolva nemcsak a hideg miatt remegtek ennyire. 19:35, végre megérkezett a buszom. Elfoglaltam hát a helyem leghátul, bedugtam a fülembe a fülest, és élveztem azt az 1 órás utat, ami Sopronig tart. Sötét volt az égbolt, a csillagok csak úgy ragyogtak. Szerettem így utazni. Mikor még sötétedik, hallgatom a lassú zenéket és élvezem, ahogy a busz rázkódik alattam. Elvisz egy másik világba. Gyorsan eltelt egy óra. Leszálltam, azonnal elindultam, izgatott voltam, mert már régóta terveztük a barátnómmal, hogy eljövünk a házibuliba. Útközben a lámpák megvilágították az utcát, egy csapat hajléktalan ült két egymással szembenlévő padon. Lehalkítottam a zenét, ha valami baj történne, tudjak cselekedni. Távolról már láttam a sok velem egyidős tinit. Beérve a házba, hangos discozene fogadott a hatalmas hangfalakból, úgy éreztem az úvöltő zaj kiveri a dobhártyámat. Próbáltam kikerülni mindenkit, csak hogy egy baj volt, ők nem próbáltak kikerülni engem. Mire elértem a konyhát, hogy töltsék egy italt, a pólóm a rámborított sörtől búzlótt, amit egy ismeretlen öntött rám, ki tudja mikor. Fogtam egy műanyag piros poharat, öntöttem magamnak vodkát, majd kimentem az udvarra, hogy telefonáljak. Pötyögni kezdtem a jól ismert számot, majd tárcsáztam egyetlen barátnőmet, akit még mindig nem lehetett látni.

– Szia! Merre vagy? – ordítottam a telefonba, a hangos zene miatt.

– Szia! Miért ordibálsz? – szólalt meg a telefon másik végéből barátnőm.

– Itt vagyok a megbeszélte bulin, te hol vagy??

– Itthon.

– Miért? – emeltem fel még jobban a hangom.

– Nem volt kedvem elmenni – mondta sajnálkozó hangon.

– Nem akartál szólni róla, hogy nem jössz?

– De, csak elfelejtettem.

– Aj, mindegy, majd később beszélünk. Szia. – Meg se vártam hogy válaszoljon, lecsaptam a telefont. Nagyon dühös lettem rá, de nem volt mit tenni, kiittam a pohár tartalmát. Én itt biztos nem maradok – gondoltam magamban, majd elindultam vissza a buszvég irányába. Az utcák egyre sötétebbnek és sivárabbnak tűntek, de még ez sem fogott vissza, hogy eltűnjek onnan. Még mindig a sörtől búzlótt pólóm szagát éreztem. Egyre ijesztőbbé váltak az utcák, egy-egy helyen csak kutyaugatást lehetett hallani, és a holdat is eltakarták a felhők. Nagy meglepetésemre elkezdett zuhogni az eső. Csusromvíz lettem hirtelen, mint egy ázott kiskutya, akit most dobta ki az utcára. Léptek zajára és egy felém kezeledő árnyékre lettem figyelmes. Az eső miatt nem igazán tudtam kivenni ki lehetett az, de valamitől rossz érzésem volt. A feltehetően férfialakot formáló alak közelebb és közelebb lépdelt hozzám. Még fel sem fogtam igazán mi történik velem, nem bírtam megmozdulni, a talpam belegyökerezett a földbe. Hevesebben kezdtem venni a levegőt, remegtem, mint a nyárfalevél. „Mozdulj már, mozdulj már” – üvöltöttem magamban, de képtelen voltam mozdítani a lábam. Olyan közel volt már, hogy ki tudtam venni az arcát, ekkor kezdtem csak bele a menekülésbe. Az eső sem akart elállni, így még nehezebb volt futni, de mindhiába, elkapta hátulról a hajam, lerántott a földre, és egy zsebkendőt szorított a számhoz, éreztem, kloroformmal volt átítatva, egyből elkábultam tőle. Az utolsó foszlány amire emlékszem, egy tetkó a támadóm nyakán, egy szó: MORAJ. Másnap reggel egy szürke, hideg szobában ébredtem, melynek vas ajtaja és egy rácsos ablaka volt. De nem ez volt a legijesztőbb, hanem az, hogy nem voltam egyedül, még két lány volt a szobában. Megviseltek és álmosnak tűntek. Engem bámultak. Felálltam, hogy jobban szemügyre vegyem a szobát. Kinéztem a rácsokon, de csak egy pusztát láttam semmi mást. Utána az ajtónál próbálkoztam, zárva volt.

– Innen nincs kiút – szólalt meg egy hang a sarokból.

– Hogy mondod? – kérdeztem vissza. Közelebb mentem a sarokban álló lányhoz, hogy jobban szemügyre vegyem.

– Ki vagy te és hogy kerültél ide? – kíváncsiskodtam.

– A nevem Zoé – kopár zöld szemei alatt táskák húzódtak. Fehér, piszkos pulcsija és farmernadrágja volt. Hosszú barna hajában néhány szembetűnő levél csüngött. Régóta itt lehet.

– Téged is ugyanaz hozott, mint minket. Moraj – szedegette ki a hajából a levéldarabkákat.

– Moraj? – értetlenkedtem.

– Így hívjuk a fickót. A tetkója miatt – mutatott a saját nyakára.

– Téged, hogy kapott el? – Egy randiról mentem hazafelé kocsival és hirtelen megjelent az autó hátsó ülésén.

– Mióta vagy itt?

– Lassan egy hónapja. Én voltam itt a második – hallatszódott a szomorúság a hangjából. Ki lehet a másik lány a szoba túlsó végén, és ő mennyi ideje lehet itt? Vajon én mennyi ideig leszek itt? Ezen tűnődtem egy jó 10 percig, majd kulcszörgés hangját lehetett hallani. Nyitódott az ajtó. Moraj jött be, hosszúkás bottal a kezében. Hadonászni kezdett. Maga mögött bezárta az ajtót, nehogy valaki kiszökjön.

– Hol az új lány? – farkasszemet nézett velem. Elrablóm kicsit kisebb lehetett, mint én. Szürke overált viselt. Középen nem volt haja, csak két oldalt kócosan. Igénytelen szakálla között bolhák mászkáltak. Rothadt, fekete fogai sötétebbek voltak, mint az éjszaka. Rám mosolygott. Undorító volt. Szemei szikrákat szórtak, botját egy percig se engedte le a magasból.

– Hát itt vagy! – nézett rám, majd közeledett felém. Hátrálni próbáltam, de a fal nem engedte. Olyan közel merészkedett hozzám, hogy éreztem a bűdös, halálszagú leheletét.

– Jól fogunk mi szórakozni – végighúzta az ujját egy hajtincsemen. Mikor meg fordult, hogy kimenjen az ajtón, jobban megnéztem őt, és ekkor rájöttem, hogy sokszor láttam már. Mindenhol ott volt. A buszvégen a perverz ember, az egyik részeg csávó a padon, amikor mentem a házhoz, aki rám öntötte a sört a buliban. Hogy nem vettem észre? Egész idő alatt követett engem. Ott volt. Mindig és mindenhol. De hogy? Fel kellett fognom, mi is történik valójában. Hátradőltem a falnak, és lecsúsztam a földre. A tenyerembe temettem az arcomat, nem kaptam levegőt.

– Hé, minden oké? – guggolt le Zoé. Alig hallottam a hangját, ugyanis elájultam. Hajnalodott, amikor magamhoz tértem.

– Nem fogunk kijutni. Hidd el, én tudom – szólalt meg a másik lány a sarokból.

– Szia, Alíz vagyok – rövid világoskék nadrágban és fekete trikóban állt előttem egy nálam jóval vékonyabb lány. Rövid, szőke haja kócosnak és megviseltnek tűnt.

– Én Emma vagyok. Szóval mi is megy itt valójában? – kérdeztem.

– Mi se tudjuk. Engem fényes nappal egy sikátorba húztak, és egy kocsiban elaltattak. Utána itt ébredtem fel. Talán egy hónapja lehetek itt – fejezte be Alíz. Egy hónap – gondoltam magamban – hiszen a másik lány is ezt mondta. Valami nincs itt rendjén.

Teltek a napok, a hetek. Moraj hetente egyszer bejött, és magával vitte Zoét 10 percre. Abból az irányból ahová elvitte, sikításokat hallottunk. Ilyenkor összerezteztünk és befogtuk a

fülünket, hogy ne kelljen hallanunk. Amikor visszajött, égési sérülések látszottak rajta. Ez ment hetekig. Már senki sem tudta, milyen nap volt, hányadika vagy hány óra. Ott voltunk a mi kis szürke cellánkban, és vártuk, hogy valaki megmentsen minket. De nem jött senki. Magunkra maradtunk.

– Emma, van amit tudnod kell Alízról – mondta, és az arcára félelem ült ki. – Valami nem stimmel vele. Azóta ilyen, mióta idekerültem.

– Ezt, hogy érted? Azt mondta, hogy egy hónapja van itt. Ez azt jelenti, hogy együtt kellett jönnötök – mondtam.

– Hát épp ez az, mi nem együtt jöttünk. Csak gondolj bele. November volt mikor idekerültem. Egy hónap telt el azóta, tudom, mert számoltam. Ez azt jelenti, hogy most december van.

– És? – kérdeztem.

– Emma. Egy olyan vékony lány, mint Alíz, november közepén, ősz és a tél között, miért hordana rövidnadrágot és trikót? Hazudik nekünk.

– Mire következtetsz?

– Arra, hogy Alíz már nyár óta itt van.

– Szóval azt akarod mondani, hogy Alíz már több ideje van itt, mint azt állítja?

– Elveszett az időérzéke, és úgy hiszi mint....

– Mintha egy hónapja lenne itt – fejeztem be a mondatát. – Ki kell szabadulnunk, minél hamarabb. Mikor befejeztem a mondatot, akkor lépett be a Moraj.

– Te – mutatott rám görbe, mocskos ujjával – velem jössz! Nem ellenkeztem, mentem vele. A kezem elkezdett izzadni. Nem akarok égési sérüléseket. Úgy éreztem minden lépésemnél, mintha süllyednék. Megmarkolt a karomnál fogva, és kivezetett a szobából. Az ajtót kulcsra zárta.

– Erre – egy piros garázszerű épületre mutatott. Nagyon kopottnak és öregnek nézett ki. Az ajta instabil volt, majdnem leesett. Az épület jobb oldalán szerszámok sorakoztak, véresek voltak. Borsódzott a hátam mikor megláttam. A szoba közepén pedig egy ágy állt magányosan. A lepedő nagyon gyűrött volt és véres. Nem mertem elképzelni korábban mi történhetett.

– Mozdulj! – parancsolt rám és meglökött hátulról. Ott állj meg! – mutatott az ágy felé. Engedelmeskedtem, féltem a kezében lévő fahusángtól. Reszkető testtel megindultam a kijelölt helyre, addigra bezárta a garázs ajtaját, és egy vastag fémzsinórt kötött a csuklómra. A zsinór másik vége egy hatalmas akkumulátorra volt csatlakoztatva, a csatlakozóból pedig vezeték csatlakozott

egy kapcsolóhoz. A kapcsolón egy nagy kör alakú, tekerhető gomb volt, mint amilyen a széfeken szokott lenni. Letett elém egy széket, maga mellé dobta a husángot, és leült a székre.

– Tudod mi ez? – emelte fel a kapcsolót. Ingattam a fejem, nem akartam megtudni mire való. Villantott egy örült mosolyt, majd megtekerte a nagy fekete gombot, és megrázta az egész testem az áram. Hatalmasat ordítottam a fájdalomtól.

– Ha nem csinálod, amit mondok, feltekerem maximumra, és nézem a szenvedésed – húzta újra mosolyra a száját. Próbáltam kiszabadulni, de nem tudtam. A csuklómra kötött zsinór szinte elszorította a vérkeringésemet, annyira rám volt erősítve.

– Na szóval, kezdjük el! – mutatott rám, de nem értettem mit vár el tőlem. Majd megszólalt. – Vetkőzz! – mondta az undorítóan perverz mosolyával. Éreztem, ahogy az arcom kifehéredik egy másodperc alatt. A szemem kitágult annyira, hogy elkezdtem szédülni. Takartam magam, pedig még volt rajtam ruha. – GYERÜNK!!!! – türelmetlenkedett. Nem mozdultam, csak álltam egyhelyben. Abban a pillanatban lepergett előttem az egész életem. Szörnyű volt a gondolat, tudtam mi fog történni, ha levetkőzőm. Moraj látta, hogy nem akartam azt tenni, amit mond, úgyhogy újra rámkapcsolta az áramot, egy egységgel feljebb tekerve. Átjárta az egész testemet a fájdalom. Újra felsikoltottam, nem bírtam tovább. Ha nem csinálom, amit mond, itt helyben meghalok. Nem volt mit tennem, elkezdtem amit akart. Kezdttem egy sállal szép lassan, hogy időt húzzak. De nem hagyta, most is rámüvöltött, hogy gyorsítsak. Folytattam a fehér bőrdzsekimmal, majd egy pillanatra megálltam, mert a bőrdzsekim alatt már csak egy trikó és a melltartó volt. Alulról felfelé lehúztam magamról a trikót. Libabőrös lettem mikor levettem a pólómat. Felemeltem az egyik, majd a másik lábam, hogy lehúzzam fekete bakancsomat. Gyorsan húztam le magamról a fekete farmernadrágomat is, csak essünk túl rajta – gondoltam. Egy szál fehéreneműben vártam a halálomat. Lelógó, hosszú barna hajammal próbáltam eltakarni, amit tudtam. Legbelül nagyon szégyelltem magam, hogy kényszerítve vagyok, és hallgatnom kell erre az emberre. Nem volt más választásom. A sok érzelemtől elsírtam magam, nem akartam itt lenni. Ha nem megyek el abba a buliba, most nem lennék itt. Viszont akkor a lányokon senki sem segítene. Muszáj kivinnem őket innen.

– Ugyan ne sírj. Jó móka lesz – jött közelebb Moraj és átölelt, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon. – De most – kezdte a mondatot egy perc ölelgetés után – az enyém vagy – és rálökött az ágyra. A semmiből fölém kerekedett a gusztustalan testével. Két centire se volt tőlem, és belebújt a képembe. Próbált megcsókolni, de mindig elfordítottam a fejem. A hányinger

kerülgetett, majdnem elhánytam magam. Egy percen keresztül szagoltam a bűdös leheletét. Eközben folyamatosan tapogattam. Nem kaptam levegőt. Ebből most már elég legyen – gondoltam magamban. A jobb lábam pont az ő két lába között volt, úgyhogy belerúgtam egy hatalmasat az ágyékába. Felkiáltott egy nagyot, majd odakapott a fájó pontra. Kihhasználva az alkalmat legurítottam magamról, amilyen gyorsan csak lehetett. Odafutottam a szerszámos falhoz, levettem róla egy véres csavarkulcsot, majd olyan erősen, ahogyan csak tudtam, fejbe vágtam vele. Legurult az ágy mellé. A kezemben lévő csavarkulccsal néztem meg, hogy él-e még. Meg akart moccani, de nem tudott, ugyanis még egyszer fejbe vágtam, ettől elájult. A biztonság kedvéért felkaptam a hatalmas botját, megbökődtem vele, hogy tényleg elájult-e. Megnéztem a pulzusát. Oké dobog – gondoltam. Csak ki akarok szabadulni, nem gyilkolni. Leültem az ágyra, próbáltam feldolgozni, hogy mi is történt velem ebben a 10-15 percben. Nem vesztegethettem tovább az időt, éreztem gyorsan el kell tűnnünk innen. A csuklómon még mindig rajta volt a zsinór. Odamentem a szerszámokkal teli falhoz, kiválasztottam egy metszőollót és levágtam magamról. Gyorsan felöltöztem, és hálát adtam Istennek, hogy újra van rajtam valami. Mielőtt elindultam, átkutattam Moraj zsebeit, hogy van-e nála valami. Három kulcsot találtam a bal zsebében és egy régi fotót a farzsebében. Az egyik kulcs biztos a szobát nyitja, ahol a lányok vannak. A fényképen egy nő állt, egy férfi és a kislányuk közepén. A férfi ő volt, felismertem. A kislány ismerős, de nem tudtam felidézni honnan. Ők lehetek a családja? De nem tétovázhattam, futottam is a garázsajtóhoz, hogy kijussak. Beraktam a taláalomra választott kulcsot a zárba, elfordítottam, kinyitotta az ajtót, és élveztem ahogy a friss levegő átjárja az arcomat. Rázártam az ajtót az elrablómra, és eldobtam a kulcsot amilyen messzire csak tudtam. Gyorsan kellett cselekednem, ki tudja meddig lesz kiütve. Odafutottam a külön szobához, ahol fogolyként tartott minket, és szinte kitéptem az ajtaját a helyéről.

– Sziasztok – lihegtem kimerülten. Csodálkozva néztek rám, de nem moccantak.

– Te, hogy kerülsz ide? – kérdezte Zoé.

– Később elmesélem.

– Veled is megtörtént, igaz? – nézett rá a heges csuklómra Alíz. Egy perce elnémultunk.

– Csak majdnem. Veletek is...

– Nem számít – vágott a szavamra Zoé – csak jussunk ki.

– Jólvan, gyertek! – Nem akarták elhinni, hogy tényleg kint vannak. Zoéval összenéztünk. Aggódtunk Alíz miatt, hogy mi lesz vele. Hogy mondod meg egy embernek azt, hogy már több, mint egy hónapja raboskodik egy szobában?

– Most hogyan tovább? – érdeklődött Alíz.

– Sietnünk kell, nem tudom meddig tart az ájulása. – Meg kellett szabadulnom valahogy. Nézzünk szét a házban, hátha találunk valami hasznosat.

Az ellopott kulcsot használva nyitottuk ki a bejárati ajtót. Mindenhol sörösdobozok és eldobott cigicsikkek heverték. Mintha egy szeméttelen lettem volna. A nappali búzlótt az alkoholtól, a falak sarka sárgult, idebent cigizhetett nyitott ablak nélkül. A fürdőszoba mocskos volt, akár egy mocsár. A mosdókagyló tele volt Moraj szőrszálaival és köpéseivel, hányinger volt az egész lakás. Kinéztem a hátsó ajtón, ott parkolt egy nyitott platós kisteherautó. Ha van autó, van slusszkulcsa is – gondoltam.

– Lányok nézzetek körbe, valahol itt kell lennie egy kocsikulcsnak. Hátul parkol egy autó, azzal el tudunk menni – kiabáltam. A folyosón kezdtem el keresgélni, Zoé az előszobában, Alíz pedig a hálósobában kutakodott. Sehol sem találtuk.

– Pszt, Emma! – suttogott Alíz – ezt mindenképp látnod kell. Szemén rémültség tükröződött vissza, ahogy hívogatott a nappaliba. Amikor megmutatta az éjjeli szekrényen a családi fotót, amin Zoé van rajta Morajjal, egyből leesett. Mindvégig az elrablónk lányával voltunk összezárva egy szobában. Nem akartam hinni a szememnek. Mi másban hazudhatott még? Talán nem is Alíz az őrült, hanem ő. Ki kell deríteni mi folyik itt.

– Lányok találtatok valamit? – kérdezte kiáltva Zoé. Az ujjamat a szám elé raktam, jelezve Alíznek, hogy ne válaszoljon vissza. Kinyitottam az éjjeliszekrény fiókját, meglepetésemre ott volt benne a kulcs, mellette pedig egy revolver.

– Nem, semmit! – kiabáltam vissza. A kulcsot zsebre raktam, a pisztolyt pedig a remegő kezemben fogtam. Alíz szorosan mögöttem követett, reszketett a félelemtől. Amikor szembe találtuk magunkat Zoéval, egyből rászzegeztem a fegyvert.

– Ott állj meg! – ordítottam rá – Ki vagy te?

– Emma, te meg miről beszélsz? Honnan van az a pisztoly? – tette fel mindkét kezét a levegőbe Zoé.

- Tudjuk ki vagy – mondta Alíz. Odadobtam elé a fényképet, amit még Moraj zsebében találtam.
- Ez te vagy igaz? – Zoé felvette a képet, és megnézte közelebbről. – Szóval áruld el, ki vagy és mi volt ez az egész?
- A nevem Vörös Zoé és igen, Moraj tényleg az apám. Aki igazából Vörös Mihály. Mindent megmagyarázok.
- A kocsiban elmondhatod. Indulás! – Mivel hármunk közül csak Alíznek volt jogsija, ezért ő vezetett, beültem mellé, Zoé pedig hátra. A fegyveremet még mindig rászegeztem, nem bíztam benne. Alíz elindult a kocsival a nagy semmibe, sokáig csak pusztát láttunk, semmi mást. A tank csak félig volt, úgyhogy nem tudtuk, hogy meddig tudunk vele eljutni.
- Szóval, halljuk. Mi az igazság? – kérdezett hátra Alíz.
- Nem voltunk valami gazdag család – kezdte. – Kicsi voltam még, amikor anyukám elment egy gazdag alakkal. Azt mondta nincs más választása, és hogy csak nyűg lennék számára. Ez a kép néhány nappal azelőtt készült, amikor elment. Apám beleroppant, hogy anya elhagyott minket. Egyre furábban kezdett viselkedni. Amikor megkérdeztem tőle mi a baja, csak annyit felelt: – Te is hallod a zajt? Mondtam neki, hogy nem hallok semmit, csendes volt a ház. Nem is firtattam ezt többet. Másnap reggel, amikor felébredtem, akkor láttam, hogy tiszta vér a nyaka. Megkérdeztem, hogy mi történt. Azt mondta tetkót, varratott magának – gördült le egy könnycsepp a szeméből.
- Moraj – mondtam.
- De ez még csak a kezdet volt. Eljárált otthonról, ivott anya miatt. Félttem tőle, nem mertem rákérdezni, hogy miért csinálja ezt. Megpróbáltam hívni a rendőrséget, meghallotta, elkapta hátulról a kezemet, és bedobott a szürke szobába. Öt hónap múlva jött Alíz. Hazudtam nektek, nem akartam, hogy megtudjátok, hogy ki vagyok.
- Amit mondtál bent a szobában Alízról, akkor az igazából te voltál? – kérdeztem.
- Igen. Én voltam aki nyár óta bent volt. Sajnálom lányok, komolyan. Tudom, hogy hazudtam nektek, de én is ugyanolyan áldozat vagyok, mint ti – sajnálkozott. Leeresztettem a revolvert magam mellé. Ő még rosszabbul is járt, mint mi – gondoltam. Az út további részét csendben töltöttük. Élveztük a szabadságot és azt, hogy nincs senki, aki árthat nekünk. Remélem Zoénak nincs több titka, mert most csak egymásra számíthatunk, most bízunk kell egymásban. Fél óra utazás után valaki megszólalt.

– Látok valamit! – kiáltotta Alíz a volán mögül. Azonnal felkaptuk a fejünket, egy város látszódott a távolban. Egyszerre nyugtatott meg, és biztonságérzetet sugartzott a látvány. Végre fellelegezhettünk. Örömkben nevetésben törtünk ki. Annyi szenvedés után megérdemeljük a szabadságot. Nyugodtan dőltem hátra, vártam hogy beérjünk a városba. Lehúzott ablakkal, és kitárt karral éreztem a meleg szellőt. De, mint minden szép mostanában, ez az érzés is hamar elmúlt. Belenéztem a visszapillantó tükörbe és megborzongtam attól, amit láttam. Egy férfi nézett vissza rám a platóról, azonnal tudtam, ő az...